

Tranen van verdriet... en vreugde!

In Johannes 11:35 vinden wij het kortste vers in de Bijbel: "Jezus weende." Waarop de Joden reageerden met: "Zie, hoe lief Hij hem had!" Deze reactie is er mede de oorzaak van dat de meeste mensen het idee hebben, dat de Here Jezus weende om de dood van Lazarus. Maar is dat wel zo? Of berustte de reactie van de omstanders op een misverstand?

Het verslag in de Bijbel zelf geeft ons antwoord op deze vragen en daarmee krijgt dit kortste vers een diepe betekenis! In de eerste plaats lezen wij vers 33: " Toen Jezus haar dan zag huilen, en ook de Joden die met haar meekwamen, zag huilen, werd Hij heftig in de geest bewogen en raakte innerlijk in beroering." Het verdriet van de Heiland vond z'n oorzaak dus kennelijk in toestand van de naaste familieleden en vrienden van Lazarus.

Ten tweede lezen wij in vers 11: "Dit sprak Hij, en daarna zei Hij tegen hen: Lazarus, onze vriend, slaapt, maar Ik ga *naar hem toe* om hem uit de slaap op te wekken." De Heere wist dus, dat de ziekte en de dood van Lazarus de inleiding waren tot een groot wonder dat Hij zou gaan verrichten, waarin de eer van God en de heerlijkheid van de Zoon openbaar zou worden (zie de verzen 4 en 14).

En toch: "Jezus weende", waarom dan? Zoals gezegd, de oorzaak van Zijn emotie lag kennelijk in de toestand van de omstanders, meer nog, van het gehele volk Israël en de mensen in het algemeen. Net zoals hij later, als Hij naar het Kruis geleid wordt, zegt: "Dochters van Jeruzalem, huil niet over Mij, maar huil over uzelf en over uw kinderen..." (Luk. 23:28) En dan wijst de Heer op de toekomst, waarin er een oordeel zal gaan over Israël.

Eigenlijk worden wij in deze geschiedenis bepaald bij de ernst van de zonde en het gevolg daarvan: de dood... en bij degene die de macht had over de dood, de tegenstander. Persoonlijk geloof ik, dat daarin ook dit kleine vers van slechts twee woorden verklaard wordt. Door de dood van Lazarus en het verdriet daarbij wordt de Heiland bepaald bij Zijn eigen lijden en sterven. Bij de

moeilijke weg, die Hij Zelf zou moeten gaan om te sterven voor de zonde van Zijn volk en de wereld, en de duivel te onttronen (vgl. Hebr. 2:14).

Deze diepe vernedering en dat onnoemelijke lijden wat de Heiland heeft willen ondergaan ten behoeve van ons, is niet te doorgronden. Daar begrijpen wij niet veel van, net zo min als de mensen in deze

geschiedenis er veel van begrepen! Maar... juist omdat Hij dit heeft willen doen kunnen tranen van verdriet veranderen in vreugdetranen, want de Heer is waarlijk opgestaan! Hij is, net als Lazarus hier als schaduwbeeld, verrezen uit het graf. Inderdaad, Hij is de opstanding en het leven en wie in Hem gelooft zal leven, ook al is hij gestorven!

